wanarauk ajas wennapoegade talus oma elopäiwi õhtule, ehk ta kül pereneestele midagi koormat sellega ei teinud. Tema oli eneselle nooremal põlwel osawa seppise tööga kauniſt wara wanapääwade tugiks koko kogonud, mis Kaljomäe herra käes intressi peal seisis. Käspär oli wana poismees, ei tarwitanud wiina ega tubakat, ja oli ommetegi üle wiiskümmend aastad lõetsu tule palawal rasket tööd tehes terweks jäänud, ja näitas praego weel wanal eal enam keha tugewust, kui mitto wiinanõtjad wiekümne aasta wanusel. Laaneoro küla rahwas arwas Käspäri wäga ihnuseks ja põhjato rikaks, jah, mõningad ütlesid temal sala rahakandjad ja muud nägemata abimeehed olewad, kes aeg aealt wanarauga kukrule lisa töiwad. Aga sala rahakandja jut oli niisama wale, kui wanakese ihnus ja põhjato rikus. Tema rikuse põhja wõime meie tõt mõlda äraseletada, kuida asi päraſt Käspäri surma awalikuks ilmus, kus wiis-sada-seitsekümmend rubla hõbedat wenna poegade lastele päranduseks jäi. Wana õnnis kiriko-õpetaja, kes Käspäri palwe peale tema wiimsed tahtmised üleskirjutanud, on meile seda raha lugu ise äraseletanud. Lugejad wõiwad hõlpsalt mõtelda, et wana Käspäri arwatut rikus Hiio-pere tütride hinda kosilaste silmas kaswatas.

Sel aeal, kelleſt meie jutustame ja mis mõne aasta enne Käspäri surma ulatab, oli Laaneoro nooremal rahwal wiis sügisel ja talwel paarkorda nädalas Hiio-talus widewikul käia; wana Käspär

oli wäga osaw jutumees ja teädis paljo kentsakaid elojuhtumisi teistele westa. Tütarlapsed wõtsid kodunt lõngakedrad ehk sukawardad kaasa, noored meehed muud pisokesed näputööd, et kedagi asjata oma aega ei wiitnud, kui wanarauga jut pikemale kestis kui widewik. Ehk kül Laaneorus kolm wai neli rikad perepoead Hiio tütarlaste ümber libitsesid, siiski wõis üks tähälpanija inimene tütarlaste kombeteſt selgeste näha: et rikad poisid nende meeles paljo ei maksnud. Mõned külanaised arwasid — kas umbes wai tõt mõõda? ei tea meie mitte — et Kadaka Jaani, ühe kehwa wabandiko poeab ja mõlemad sulased, tütarlaste armokesed pidid olema. Kes jõuab noore tütarlapse südame põhja waadata! — Meie ei taha nii õrnaid asju Kalendri-lugeja ette tua, waid siin katsuda, nii pikalt kui jõud ulatab, ühe Hiio-talo widewiko kuju paberi lehtede peäle kinnitada. Ja kui jutule hiilgawaid kaste jälgi sugugi nähtawale ei peäks jääma, siis ei tohi seda widewikopidajatele ega wana jutumeehele süüks mõista, waid langeb süü üksi kirjutajale, kelle õpimata käsi kenama tolmo õiete pealt maaha puistas. — Meie päiwil weetakse igalt poolt rohkeſt wõeramaade kirjakaupa turule, mis läbi oma kohaga hoopis äramõerdume, kui silmad alati üle piire sirutame, ja ial meie küla waino muro haljendust, ehk meie leppiko õõpika laulo enam tähele ei pane. Arjo aawikud, Lääne leppikud ja Wiro männikud kaswawad kõik weel wanaaegsel ilul: mikspäraſt

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1854, lk. 19